

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Gallia Vindicata, In Qua Testimoniis Exemplisque
Gallicanæ Præsertim Ecclesiæ, Quæ Pro Regalia, Ac
Quatuor Parisiensibus Propositionibus A Ludovico
Maimburgo, Aliisque producta sunt, Refutantur**

Sfondrati, Celestino

[Ort nicht ermittelt], MDCLXXXVIII.

6. Prima Epistola Episcopi Apamiensis ad Regem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38277

Documentum VI.

Epistola ad Regem Reverendissimi & Illu-
strissimi Episcopi Apamienſis.

Domine, &c.

INter tot Regias virtutes, quas in sacram Majestatis Ve-
stræ Personam Divina manus effudit, persuasum semper
habui, nullam æquè Christianissimo Principe dignam esse,
ut facilitatem clementiamque, quâ subditorum, ac præ-
sertim Episcoporum preces plenâque reverentiæ voces
benignè admittit. Id mihi animos fiduciamque addidit,
ut crederem haud fore ingratum Majestati Vestræ, si quam
mihi conati sunt calumniam aspergere, quæque tanto altius
in animum meum descendit, quòd fidelitatem, obedi-
entiamque Principi meo debitas, sædare conentur, ad pedes
Majest. Vestræ supplex purgarem. Persuadere conati sunt
Majestati Vestræ, me non morari tantum, sed nec ferre
eos posse, qui militiam profitentur: ac Sacerdotibus Sa-
cramenti Pœnitentiæ ministris in mandatis dedisse, ne
quemquam, qui eam vitam amplexi essent, nec illi ab-
nuntiassent, peccatis expiarent. Facile equidem mihi ef-
set, tam foedæ calumniæ diluendæ, eorum numerum re-
censere, qui ex mea Diocesi sub auspicijs Majestatis Vestræ,
aut Ducum, aut gregariorum militum conditione nomen
militiæ dederunt; sed vereor, ut Majestatis Vestræ pa-
tientiâ abutar. Possẽ etiam attestaciones ac chirographa
exhibere quàm plurium Confessariorum ex locis, ubi mi-
les hyberna egit, asseverantium Sacramenta quamplurimis
administrata esse, imò omnibus, modò illis ritè accipien-
dis

dis animum aptaverant ; & ego nonnullos Sacramento Confirmationis initiavi. Non potui igitur non vehementer mirari, fuisse ex inimicis meis, qui ut animum Majestatis Vestræ à me averterent, auderent illum tam falsis juxtâ, & inverecundis criminationibus imbuere. Num ergo ignorare Episcopus potui, artem vitæque militarem non solum innoxiam esse, nisi aliunde inquinetur, sed etiam tuendæ augendæque Reipublicæ necessariam? Quod si aliquando cum militum nonnullis hac in causa locutus sum, id solum fuit, ut eos exemplo Joannis Baptistæ cohortarer ad innocenter militiam exercendam, ac jussâ Majestatis Vestræ observanda, quæ à nonnullis calcata videbam, dolebâmq; , populo varijs exactionibus injuriisque vexato ; ad eò ut opus fuerit in eorum nonnullos animadvertere.

Patiatur quoque Majestas Vestra, ut hæc ipsâ occasione rationem ei omnium reddam, quæ inter me, & Ecclesiasticum quendam peracta sunt, cum prætextu Regaliæ Archidiaconatu Apamiensis Ecclesiæ potiri vellet ; ego illum Mandato, ac Censuris Ecclesiasticis procul arcendum duxi ; idque ut agerem, non alias planè ob causas permotus sum, quàm ut conscientiæ meæ, ac juramento satisfacerem, quo cum Episcopalem Cathedram conscendi, ad Ecclesiæ meæ jura ac libertates conservandas sanctè me obstrinxi. Ecclesia Apamiensis, cujus ego curam quamvis indignus sustineo, nunquam Regaliæ subjacuit, idque non tam privilegio, Principum liberalitate accepto, quàm naturali, & à prima fundatione coævâ libertate. Qui ergo connivere ego possem, ut illa Diœcesin meam inveheretur, nisi & Dignitate, quâ fungor, indignum me redderem, & Decretis Lugdunensis Concilij quatuor sæ-

Gallia
Sindicata
C III
230

culorum observantiã subnixis, & Regum Galliaë Ediçtis, ac præsertim Henrici Magni, gloriosæque memoriæ Ludovici Majestatis Vestraë Patris adversaræ? Accedit, quòd novi hujus juris inveçtio, ne totam eam Reformationem Ecclesiæ meæ penitus everti contingeret, quam pari felicitate & favore cum Pontificis Alexandri VII. tum Majestatis Vestraë eam Regio Diplomate protegentis ad metas perduxit; nec enim sperare licet, eum, qui Archidiaconatum nuper obtinuit (primam videlicet Ecclesiæ meæ Dignitatem) quique illum deinceps sequentur, eo animo huc festinasse, ut sacra militiæ tyrocinium facerent, communi- que bonorum societate contenti, mundum, ejusque cupiditates deponerent. Si ergo, qui jam DEO vocante Religionem amplexi sunt, professione suã, votisque absterge cogantur, ac certum animarum suarum adire naufragium, alijs videlicet, alienisque Beneficia sua, quibus sustentabantur, relicturi, illud quòque & necessario consequeretur, ut Divinis officijs Ecclesia mea destituatur; nec enim, ut Majestati Vestraë suggestum fuit, ea Congregationi sanctæ Genovevæ unita est, sed suis, ac particularibus statutis & legibus gubernatur. Cæterum dignetur Majestas Vestra mihi credere, nihil usquam terrarum esse, quod fidelitatem ac obedientiam meam, quas Eidem profiteor, ulla ex parte minuere, aut inquinare possit, imò nihil æquè mihi cordi ac curæ est, easque inter præcipua capita mearum obligationum colloco. Nec credo, me aliã re magis eas Majestati Vestraë probare, testarique potuisse, quàm si eodem tempore me DEO, ejusque Divinis præceptis æquè fidum promptumque ostenderem; quam enim fidem ab illis Principes expectent, qui eam DEO negarunt? Enimverò pro Majestate Vestra nullum finem sacrificandi præ-

candique

eandique faciam, quo coelestem Ei, totiue Regiæ stirpi
Benedictionem, ac Gratiã à Deo efflagitem, acinterim,
quã majori possum veneratione, & obsequio sum eroque
semper. Apamiæ 29. Jun. 1677.

Majestatis Vestræ

*Humillimus, Obsequentissimus & fidelissimus
Servus & Subditus*

Franciscus Episcopus Apamiensis.

Documentum VII.

Epistola encyclica Reverendissimi Episcopi
Alectensis.

NULLUS dubito, sententiam Vicarij & Officialis Narbo-
nensis tantã curã studioque ubique locorum vulgatã,
& quã bina à me edita Mandata evertere conatur, in manus
vestras devenisse. Enimverò persuasum ego habeo, eodem
temporis momento, quo illam recepistis, unã etiam recor-
datos vos esse, quanta mihi incumberet necessitas, jura liber-
tatisque Ecclesiæ meæ, ac Dignitatem Episcopalem, quæ
in hac causã æquẽ periclitantur, impigrè tuendi. Id ego
conatus sum efficere Constitutione, quam hisce meis an-
nexam legetis, & ex qua facilè colligere licebit, non unius
tantum, sed communem, omniumque hujus Provinciæ
Ecclesiarum causam, ac periculum verti. Vos ergo, uti
spero, nec partibus vestris defuturi estis, nec omittetis in
vestris quisque Diocesisibus ea omnia curare, quæ huic sen-
tentiæ remorandæ, ejusque effectui suspendendo necessa-
ria fuerint. Tantum id agite, ut sociatis junctisque viribus

C c 2

com-